

MABEL COLLINS - LUČ NA POT

LUČ NA POT

MABEL COLLINS

teozofija v sloveniji

Mabel Collins
LUČ NA POT

Naslov izvirnika: Light on the path

Izvirnik izdal: George Redway, 1885

Druga elektronska izdaja

Prevod, prelom in izdal: Anton Rozman

Slika na naslovnici: David Roberts - Caiphas, towards Mt. Carmel - © Petra Fine Art

Leto izdaje: Ljubljana, 2022

Publikacija je brezplačna

Avtorske pravice: © Teozofija v Sloveniji 2022

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v
Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID: 102238467

ISBN: 978-961-6561-49-5 (PDF)

LUČ NA POT

MABEL COLLINS

RAZPRAVA, PISANA ZA OSEBNO RABO TISTIM,
KI NE POZNAJO VZHODNE MODROSTI,
A ŽELIJO VSTOPITI V OBMOČJE NJENEGA VPLIVA

Velika in težko priborjena zmaga,
obvladovanje želja individualne duše,
je delo za stoletja,
... toda, ko si našel začetek poti,
bo zvezda tvoje duše razkrila svojo svetlobo.

teozofija v sloveniji

Vsebina	Stran
<i>Luč na Pot I</i>	5
<i>Luč na Pot II</i>	9
<i>Opombe</i>	13
<i>Pojasnila</i>	19
<i>Karma</i>	45

Luč na Pot I.

Ta pravila so napisana za vse učence: Prisluhni jim!

Preden lahko oči vidijo, morajo biti nezmožne solza. Preden lahko uho sliši, mora izgubiti svojo občutljivost. Preden lahko glas govori vpričo Mojstrov, mora izgubiti moč, da rani. Preden lahko duša stoji vpričo Mojstrov, mora svoje noge umiti v srčni krvi.

1. Zatri častihlepnost.
2. Zatri željo po življenju.
3. Zatri željo po udobju.
4. Deluj kot tisti, ki so častihlepni.

Spoštuj življenje kot tisti, ki si ga želijo. Bodi srečen kakor tisti, ki živijo za srečo.

Išči v srcu vir zla in ga zatri. Ta uspeva tako v srcu predanega učenca kot v srcu poželjivega človeka. Le močni ga lahko zatre. Slabotni pa mora počakati, da zraste, dozori in odmre. To je rastlina, ki živi in narašča skozi veke. Cveti, ko je človek v sebi nakopičil nešteto življenj. Tisti, ki bo stopil na pot moči, mora to stvar iztrgati iz svojega srca. In takrat bo srce krvavelo in zdelo se bo, da se je človekovo življenje povsem stopilo. To preizkušnjo je

potrebno vzdržati: pojavi se lahko ob prvem koraku na nevarno lestev, ki vodi na pot življenja: ali pa se ne pojavi vse do zadnjega. Toda, o učenec, vedi, da jo je potrebno vzdržati in ob tej nalogi zbrati vse energije svoje duše. Ne živi ne v sedanjosti in ne v prihodnosti, ampak v večnosti. Ta velikanški plevel tam ne more cveteti: ta madež na življenju izbriše že samo ozračje večnostne misli.

5. Zatri vsak občutek ločenosti.

6. Zatri željo po čutnosti.

7. Zatri glad po rasti.

8. Vendar stoj sam in osamljen, kajti pomagati ti ne more nič, kar je utelešeno, nič, kar se zaveda ločenosti, nič, kar je izven večnosti.

Uči se iz čutnosti in jo opazuj, kajti le tako lahko začneš z znanostjo samospoznavanja in postaviš svojo nogo na prvi klin lestve. Rasti kot raste cvetica, nezavedno, a z vnetim nemirom, da bi odprla svojo dušo zraku. Tako moraš ti siliti naprej, da bi odprl svojo dušo večnosti. Večnost mora biti tista, ki bo pritegnila tvojo moč in lepoto, ne pa želja po rasti. Kajti v prvem primeru se razvijaš v obilju čistosti, v drugem pa otrdiš zaradi silne strasti po osebni rasti.

9. Želi si le to, kar je v tebi.

10. Želi si le to, kar je onstran tebe.

11. Želi si le to, kar je nedosegljivo.

12. Kajti v tebi je luč sveta - edina luč, ki se lahko prelije na Pot.

Če je nisi sposoben zaznati v sebi, je nima smisla iskati drugod. Je onstran tebe; kajti, ko jo dosežeš, si izgubil sebe. Je nedosegljiva, ker se vedno umika. Stopil boš v svetlobo, a plamena se ne boš nikoli dotaknil.

13. Goreče si želi moči.

14. Vneto si želi miru.

15. Nadvse si želi posesti.

16. A te posesti smejo pripadati le čisti duši in zato vsem čistim dušam enako ter tako biti le posebna posest združene celote.

Gladuj po takih posestih, ki jih ima lahko le čista duša, da boš tako kopicil bogastvo za tisti združeni duh življenja, ki je tvoj edini resnični jaz. Mir, ki si ga želi, je tisti sveti mir, ki ga nič ne more skaliti in v katerem duša raste tako kot sveta cvetica na negibnih plitvinah. In moč, po kateri naj koprni učenec, je tista moč, ki ga prikaže ničevega v očeh ljudi.

17. Poišči pot.

18. Išči pot z umikanjem navznoter.

19. Išči pot s smelim napredovanjem navzven.

20. Ne išči je le v eni smeri.

Za vsak temperament obstoja smer, ki se zdi najbolj zaželena. Toda poti ne najdemo le s predanostjo, le z religiozno kontemplacijo, z gorečim napredovanjem, s samo-požrtvovalnim delom, ukaželjnim opazovanjem življenja. Nobena ne more sama popeljati učenca dlje kot le korak naprej. Da bi postavili lestev, so potrebni vsi koraki. Človekove slabosti postanejo koraki po lestvi, ko so, ena za drugo, nadvladane. Človekove kreposti so resnično koraki, nujni - vsekakor nepogrešljivi. Vendar pa, čeprav ustvarjajo pravično in srečno prihodnost, so nekoristne, če stojijo same. Tisti, ki želi stopiti na pot, mora modro rabiti celotno človeško naravo. Vsak človek je v celoti sam sebi pot, resnica in življenje. A to le tedaj, ko trdno zgrabi celotno svojo individualnost, in ko, s silo svoje prebujene duhovne volje, te individualnosti ne prizna za sebe, ampak kot tisto stvar, ki jo je z bolečino ustvaril za lastno rabo in s katero namerava doseči, medtem ko njegova rast počasi razvija njegovo inteligenco, življenje onstran individualnosti. Ko ve, da ločeno življenje obstaja zaradi te njegove čudovite celote, takrat, resnično, šele takrat je na poti. Išči jo s potapljanjem v skrivnostne in veličastne globine svojega najbolj notranjega bitja. Išči jo s preizkušanjem vsake izkušnje, z uporabo čutov, da bi razumel rast in pomen individualnosti ter lepoto in temo tistih drugih božanskih delcev, ki se borijo s teboj, rame ob rami, in

oblikujejo raso, ki ji pripadaš. Išči jo s preučevanjem zakonov bivanja, zakonov narave, zakonov nadnaravnega: in išči jo z globokim poklonom duše medli zvezdi, ki tli v notranjosti. Med tvojim opazovanjem in čaščenjem bo njena svetloba vztrajno postajala močnejša. Tedaj boš morda vedel, da si našel začetek poti. In ko boš našel konec, bo njena svetloba postala neskončna svetloba.

21. Pričakuj cvetenje cvetice v tišini, ki sledi viharju: ne prej.

Rastla bo, vzknila, pognala veje in liste ter oblikovala popke, medtem ko vihar, ko boj, še traja. A ne, preden se ne raztopi in ne obledi celotna človekova osebnost - ne, dokler jo božanski delec, ki jo je ustvaril, ohranja za resen preizkus in izkušnjo - ne, dokler se celotna narava ne ukloni in ne podredi svojemu višjemu jazu - se cvet ne more odpreti. Takrat bo prišlo brezvetrje, kakršno pride v tropski deželi po težkem deževju, ko Narava deluje tako hitro, da človek lahko vidi njeno delovanje. Tako brezvetrje bo obdalo izmučen duh. In v globoki tišini se bo primeril skrivnostni dogodek ki bo dokazoval, da si našel pot. Imenuj ga, kakor hočeš: glas, ki govori tam, kjer ni nikogar, ki bi govoril - sel, ki prihaja, sel, brez oblike ali snovi; ali cvet duše, ki se je odprl. Ni ga mogoče opisati z nobeno prisposodbo. Toda mogoče je tipati za njim, ga iskati in si ga želeti, celo med besnenjem viharja.

Tišina lahko traja trenutek ali pa lahko traja tisoč let. Toda minila bo. Vendar pa boš ti nosil njeno moč s seboj. Znova in znova je potrebno bojevati boj in zmagati. Kajti Narava je lahko negibna le za trenutek.

Zgoraj napisana pravila so prva od tistih, ki so napisana na zidove Dvorane Učenja.

Tisti, ki prosijo, bodo imeli.

Tisti, ki si želijo brati, bodo brali.

Tisti, ki se želijo učiti, se bodo učili.

Mir bodi s teboj.

Luč na Pot II.

Iz tišine, ki je mir, se bo dvignil doneč glas. In ta glas bo dejal: Ni dobro; žel si, sedaj moraš sejati. In ker veš, da je ta glas tišina sama, ga boš ubogal. Ti, ki si sedaj učenec, sposoben stati, sposoben slišati, sposoben videti, sposoben govoriti, ki je premagal željo in dosegel samo-poznavanje, ki je videl svojo dušo v cvetju in jo prepoznal ter slišal glas tišine, pojdi v Dvorano Učenja in beri, kar je tam napisano za tebe.

1. Stopi vstran v prihajajoči bitki, in čeprav se ti boriš, ne bodi ti borilec.
2. Išči borilca in mu dovoli, da se bori v tebi.
3. Sprejmi njegove ukaze za bitko in jih ubogaj.
4. Ne ubogaj ga tako, kot da bi bil on general, ampak tako, kot da bi bil on ti sam in kot da bi bile njegove izgovorjene besede izraz tvojih skritih želja; kajti on si ti sam, a neskončno bolj moder in močan kot ti sam.

Išči ga, sicer ga lahko v vročici in naglici boja prezreš; in on te ne bo poznal, če ga ti ne poznaš. Če tvoj krik doseže njegovo budno uho, potem se bo boril v tebi in napolnil topo praznino tvoje notranjosti. In če je to tako, potem greš lahko skozi boj hladen in brezskrben, stojiš ob strani in mu dovoliš, da se bori za tebe. Tedaj ne boš mogel sprožiti napačnega udarca.

A, če ga ne iščeš, če ga prezreš, potem ni varnosti za tebe. V možganih se ti bo vrtelo, tvoje srce bo postalo negotovo in v prahu bojnega polja bo opešal tvoj vid in čuti, tako da ne boš ločil svojih prijateljev od svojih sovražnikov.

On si ti sam, vendar si ti omejen in podvržen zmoti. On je večern in zanesljiv. On je večna resnica. Ko je enkrat vstopil v tebe in postal tvoj borilec, te ne bo nikoli povsem zapustil, in na dan velikega miru bo postal eno s teboj.

5. Poslušaj pesem življenja.

6. Shrani v svojem spominu napev, ki ga slišiš.

7. Iz njega se uči nauka o skladju.

8. Sedaj lahko stojiš vzravnano, trdno kot skala med truščem in ubogaš borilca, ki je ti sam in tvoj kralj.

Brezskrben v bitki, razen za izpolnjevanje njegovih ukazov, ne skrbi več za izid bitke, kajti pomembna je le ena stvar, da bo borilec zmagal. In ti veš, da ga ni moč premagati - tako stoječ, hladen in buden, rabi sluh, ki si ga pridobil z bolečino in uničenjem bolečine. Dokler si le človek, prihajajo do tvojih ušes le odlomki velike pesmi. A, če jih slišiš, si jih verno zapomni, tako da se ne bo izgubil nobeden, ki bi dosegel tvoje uho; in prizadevaj si, da bi se iz njih učil pomena skrivnosti, ki te obdaja. Čez čas ne boš potreboval več nobenega učitelja. Kajti, tako kot ima glas posameznik, tako ga ima tisto, v čemer posameznik obstoja. Življenje samo ima govor in ni nikoli tiho. In njegov govor ni, kakor bi lahko domneval ti, ki si gluhi, krik: je pesem. Uči se od nje, da si del skladja; od nje se uči ubogati zakone skladja.

9. Resno opazuj celotno življenje, ki te obdaja.

10. Uči se inteligentnega gledanja v srca ljudi.

11. Najbolj resno opazuj svoje lastno srce.

12. Kajti skozi tvoje lastno srce prihaja edina luč, ki lahko razsvetli življenje in ga razjasni tvojim očem.

Preučuj srca ljudi, da bi lahko vedel kaj je ta svet, v katerem živiš in katerega del boš. Opazuj nenehno spreminjanje in gibanje življenja, ki te obdaja, kajti oblikujejo ga srca ljudi; in ko se učiš razumeti njihov ustroj in pomen, boš postopoma sposoben brati širšo besedo življenja.

13. Govor prihaja le z znanjem. Streži znanju in stregel boš govoru.

14. Ko si dosegel rabo notranjih čutov, premagal želje zunanjih čutov, premagal želje individualne duše in dosegel znanje, potem se pripravi, o učenec, da dejansko stopiš na pot. Našel si pot: pripravi se, da boš hodil po njej.

15. Vprašaj zemljo, zrak in vodo po skrivnostih, ki jih hranijo za tebe. Razvoj tvojih notranjih čutov te bo usposobil za to.

16. Vprašaj svetnike zemlje po skrivnostih, ki jih hranijo za tebe. Obvladovanje želja zunanjih čutov ti bo dalo pravico do tega.

17. Vprašaj najgloblje, eno, po njegovi končni skrivnosti, ki jo skozi veke hrani za tebe.

Velika in težko priborjena zmaga, obvladovanje želja individualne duše, je delo za stoletja; zato ne pričakuj, da boš prejel njeno nagrado, dokler se niso nakopičila stoletja izkušenj. Ko napoči čas učenja sedemnajstega pravila, je človek na pragu, da bi postal več kot človek.

18. Znanje, ki je sedaj tvoje, je tvoje le zato, ker je tvoja duša postala eno z vsemi čistimi dušami in z najglobljim.

Zaupal ti ga je Najvišji. Izdaj ga, zlorabi svoje znanje, ali pa ga zanemari, pa lahko celo še sedaj padeš z visoke posesti, ki si jo dosegel. Veliki padejo nazaj, celo s praga, ker niso sposobni nositi teže svoje odgovornosti, ker niso sposobni stopiti naprej. Zato vedno glej naprej s spoštovanjem in trepetaje na ta trenutek, ter bodi pripravljen na bitko.

19. Zapisano je, da za tistega, ki je na pragu božanskosti, ni mogoče zasnovati nobenega zakona, da zanj ne more obstajati noben vodnik.

Vendar pa je mogoče učenca razsvetliti, če končni boj izrazimo tako: Trdno se drži tega, kar nima ne snovi in ne obstaja.

20. Poslušaj le glas, ki je brez zvoka.

21. Bodi pozoren le na tisto, kar je nevidno tako za notranji kot za zunanji čut.

Mir bodi s teboj.

Opombe

I

Opomba k pravilu 1. "Zatri častihlepnost."

Častihlepnost je prvo prekletstvo: velika skušnjavka človeka, ki se vzpenja nad svoje vrstnike. Je najbolj preprosta oblika pričakovanja nagrade. Razumne in močne ljudi neprestano oddaljuje od njihovih višjih možnosti. Pa vendar je nujna učiteljica. Njeni dosežki se že v ustih spremenijo v prah in pepel; kot smrt in ločitev, ki človeku navsezadnje kažeta, da je delo za sebe, delo za razočaranje. Toda, četudi se zdi to prvo pravilo tako preprosto in lahko, ne hiti mimo njega. Kajti te slabosti običajnega človeka gredo skozi subtilno preobrazbo in se s spremenjenim videzom ponovno pojavijo v srcu učenca. Lahko je reči, jaz ne bom častihlepen; a ni tako lahko reči: ko bi Mojster pretresel moje srce, bi odkril, da je povsem čisto. Čisti umetnik, ki dela iz ljubezni do svojega dela, je včasih bolj trdno vsajen v pravo smer kot okultist, ki si domišlja, da je odstranil svoj interes za jaz, a je dejansko le razširil meje izkušnje in želje ter prenesel svoj interes na stvari, ki se dotikajo njegovega širšega razpona življenja. Isto načelo velja za drugi dve podobno preprosti pravili. Pomudi se pri njiju in ne dovoli, da bi te z lah-

koto zavedlo tvoje lastno srce. Kajti sedaj, na pragu, je napako mogoče popraviti. A ponesi jo s seboj, pa bo rastla in obrodila, ali pa boš moral grenko trpeti ob njenem uničenju.

Opomba k pravilu 5. "Zatri vsak občutek ločenosti."

Ne domišljaj si, da si lahko odmaknjen od slabega ali neumnega človeka. Sta ti sam, čeprav v manjši meri kot tvoj prijatelj ali tvoj mojster. A, če dovoliš, da se v tebi razraste zamisel o ločenosti od katerekoli zle stvari ali osebe, s tem ustvariš Karmo, ki te bo vezala na to stvar ali osebo, dokler tvoja duša ne spozna, da ne more biti oddeljena. Vedi, da sta greh in sramota sveta tvoj greh in sramota; kajti ti si del tega sveta; tvoja Karma je nerazvozljivo prepletena z veliko Karmo. In preden lahko dosežeš znanje, moraš iti skozi vse kraje, tako umazane kot čiste. Zato vedi, da je lahko bilo umazano oblačilo, ki se ga ogibaš dotakniti, tvoje včeraj, je lahko tvoje jutri. In če se z grozo odvrneš od njega, ko ga vržejo na tvoja ramena, se te bo še tesneje oprijelo. Človek, ki misli, da je pravičen, si pripravi posteljo iz blata. Ne omadežuj se, ker je prav, da se ne omadežuješ - ne pa zato, da bi ostal čist.

Opomba k pravilu 17. "Poišči pot."

Ti dve besedi se zdita morda prešibki, da bi stali sami. Učenec bi lahko rekel: ali bi sploh proučeval te misli, če ne bi iskal poti? Vendar ne hiti naprej. Postoj in za trenutek premisli. Ali je res pot to, kar si želiš, ali pa gre le za to, da obstoja medlo obzorje v tvojih pogledih na velike višine, ki naj bi jih preplezal, na veliko prihodnost za tebe, ki naj bi jo dosegel ti sam? Pazi. Pot je potrebno iskati zaradi nje same, ne pa z ozirom na tvoje noge, ki bodo hodile po njej.

Med tem in med sedemnajstim pravilom drugega niza je tesen odnos. Ko je po stoletjih boja in mnogih zmagah dobljena končna bitka, postavljena zahteva po zadnji skrivnosti, takrat si pripravljen za nadaljno pot. Ko je

razkrita zadnja tajna te velike lekcije, se v njej odpre skrivnost nove poti - poti, ki vodi iz vsake človeške izkušnje in ki je docela onstran človeške zaznave ali domišljije. Na vsaki od teh točk je potreben dolg odmor in dober premislek. Na vsaki od teh točk je potrebno biti prepričan, da je pot izbrana zaradi nje same. Najprej prideta pot in resnica, nato sledi življenje.

Opomba k pravilu 20. "Ne išči je le v eni smeri."

Išči jo s preverjanjem vsake izkušnje, in vedi, da, ko to pravim, ne pravim: popusti zapeljevanjem čuta, da bi jo spoznal. Preden si postal okultist, si to lahko počel; a ne potem. Ko si izbral in stopil na pot, ne moreš več popuščati tem zapeljevanjem brez sramote. Vendar jih lahko izkušaš brez groze: lahko jih tehtaš, opazuješ in preizkušaš ter s potrpežljivim zaupanjem čakaš na uro, ko na tebe ne bodo vplivala več. Toda ne obsojaj človeka, ki se jim vda; podaj mu svojo roko kot bratu romarju, katerega noge so postale težke od blata. Vedi, o učenec, da je, četudi je lahko prepad med dobrim človekom in grešnikom velik, še večji med dobrim človekom in človekom, ki je dosegel znanje; je neizmeren med dobrim človekom in tistim na pragu božanskosti. Zato pazi, da si ne bi prekmalu domišljjal, da si ločen od množice. Ko si našel začetek poti, bo zvezda tvoje duše razkrila svojo svetlobo; in s to svetlobo boš zaznal, kako velika je tema, v kateri tli. Um, srce, možgani, vsi so nejasni in mračni, dokler ni bila dobljena prva velika bitka. Ne bodi zgrožen ali prestrašen zaradi tega pogleda; ohrani svoje oči osredotočene na drobno svetlobo in rastla bo. A naj ti notranja tema pomaga razumeti nemoč tistih, ki niso videli nobene svetlobe, katerih duše so v globoki temi. Ne obsojaj jih, ne beži od njih, ampak poskušaj vzdigniti malo od težke Karme sveta; nudi svojo pomoč peščici krepkih rok, ki zadržujejo moči teme, da ne bi dosegle popolno zmago. Nato vstopi v družabništvo veselja, ki res prinaša grozovit napor in globoko žalost, a tudi veliko in stalno rastočo radost.

Opomba k pravilu 21. "Pričakuj cvetenje cvetice v tišini, ki sledi viharju: ne prej."

Odpiranje cvetice je veličasten trenutek, ko se prebuja zaznava: z njim prihajajo zaupanje, znanje, gotovost. Odmor duše je trenutek čudeža, in naslednji, trenutek zadoščenja, ki je tišina.

Vedi, o učenec, da tisti, ki so šli skozi to tišino in čutili njen mir ter ohranili njeno moč, hrepenijo po tem, da bi šel skoznjo tudi ti. Zato bo učenec v Dvorani Učenja, ko bo sposoben vstopiti, vedno našel svojega mojstra.

Tisti, ki prosijo, bodo imeli. Toda, četudi navaden človek neprestano prosi, njegovega glasu ni slišati. Kajti on prosi le s svojim umom; glas uma pa se sliši le na tisti ravni, na kateri deluje um. Zato, dokler prvih enaindvajset pravil ni mimo, ne pravim: tisti, ki prosijo, bodo imeli.

Brati, v okultnem smislu, pomeni brati z očmi duha. Prosim pomeni čutiti notranjo lakoto - koprnenje duhovne težnje. Biti sposoben brati pomeni pridobiti majhno stopnjo moči za potešitev te lakote. Ko je učenec pripravljen na učenje, je sprejet, priznan, potrjen. To mora biti tako, kajti prižgal je svojo svetilko in ne more ostati skrit. Toda učenje ni mogoče, dokler ni dobljena prva velika bitka. Um lahko prepozna resnico, a je duh ne more sprejeti. Ko je enkrat učenec šel skozi vihar in dosegel mir, se vedno lahko uči, četudi koleba, omahuje in se obrača stran. Glas tišine ostaja v njem, in četudi povsem zapusti pot, bo nekega dne ta zopet zazvenel in ga razdvojil ter ločil njegove strasti od njegovih božanskih možnosti. Takrat se bo, ob bolečini in obupnih krikih zapuščenega nižjega jaza, vrnil.

Zato pravim: Mir bodi s teboj. Svoj mir polagam v tebe, lahko reče Mojster le ljubljениm učencem, ki so kot on sam. Celo med tistimi, ki ne poznajo Vzhodne modrosti, je nekaj takih, katerim je to mogoče reči in katerim je mogoče to reči vsak dan z večjo popolnostjo.

Spoštuj tri resnice. Enake so.

II.

Biti sposoben stati pomeni imeti zaupanje; biti sposoben slišati pomeni imeti odprta vrata duše; biti sposoben videti pomeni doseči zaznavo; biti sposoben govoriti pomeni doseči moč pomagati drugim; obvladovati željo pomeni naučiti se, kako rabiti in nadzirati jaz; doseči samo-poznavanje pomeni umik v notranjo trdnjavo, od koder je mogoče gledati na osebnostnega človeka nepristransko; videti svojo dušo v cvetju pomeni pridobiti bežen notranji pogled na preobrazbo, ki bo iz tebe morebiti naredila več kot človeka; prepoznati pomeni izvršiti veliko nalogo strmenja v sijočo svetlobo, ne da bi spustil pogled in se zgrožen umaknil kot pred nekim strašnim fantomom. Nekaterim se to zgodi, tako da je že skoraj dobljena zmaga izgubljena; slišati glas tišine pomeni razumeti, da prihaja edino resnično vodstvo iz notranjosti; iti v Dvorano Učenja pomeni vstopiti v stanje, v katerem postane učenje mogoče. Tedaj bo tam za tebe napisanih veliko besed, zapisanih z ognjenimi črkami, ki jih boš z lahkoto bral. Kajti, ko je učenec pripravljen, je pripravljen tudi Mojster.

Opomba k pravilu 5. "Poslušaj pesem življenja."

Išči jo in poslušaj najprej v svojem lastnem srcu. Na začetku boš morda dejal, ni je tam; ko iščem, najdem le neskladje. Poglej globlje. Če si ponovno razočaran, postoj in ponovno poglej še globlje. V vsakem človeškem srcu je naraven napev, nejasen studenec. Lahko je prekrit, povsem zasut in usahel - toda tam je. V sami osnovi svoje narave boš našel vero, upanje in ljubezen. Tisti, ki izbira zlo, noče pogledati v sebe, zatiska ušesa pred napevom svojega srca, kot zapira oči pred svetlobo svoje duše. To počne zato, ker se mu zdi lažje živeti v željah. Toda v osnovi celotnega življenja je močan tok, ki ga ni moč zadržati; tam so resnično velike vode. Najdi jih, pa boš dojel, da je vsako, tudi najbolj bedno izmed bitij, del tega toka, četudi se slepi za dejstvo in si izgrajuje prividno zunanjo obliko groze. Zato ti v tem smislu pravim - vsa tista bitja, med katerimi nadaljuješ z bojem, so delci Božanstva. In utvara, v kateri živiš, je tako zavajajoča, da je težko uganiti, kje boš najprej

razbral sladek glas v srcu drugih. Toda vedi, da je gotovo v tebi. Išči ga tam, in ko ga enkrat slišiš, ga boš lažje prepoznal okoli sebe.

Opomba k pravilu 10. "Uči se inteligentnega gledanja v srca ljudi."

S povsem neosebnega zornega kota, sicer je tvoj pogled obarvan. Zato je potrebno najprej razumeti ne-osebnost.

Inteligenca je nepristranska: noben človek ni tvoj sovražnik: noben človek ni tvoj prijatelj. Vsi enako so tvoji učitelji. Tvoj sovražnik postaja skrivnost, ki jo je potrebno rešiti, četudi to traja stoletja: kajti človeka je potrebno razumeti. Tvoj prijatelj postaja del tebe, razširitev tebe samega, težko berljivo rešeto. Le eno stvar je težje spoznati - tvoje lastno srce. Ne, preden ne popustijo vezi osebnosti ni mogoče ugledati te globoke skrivnosti jaza. Ne, dokler si oddeljen od njega, se ne bo na noben način razodel tvojemu razumevanju. Takrat, in ne prej, ga lahko zgrabiš in vodiš. Takrat, in ne prej, lahko uporabljaš vse njegove moči in jih posvetiš vrednemu služenju.

Opomba k pravilu 13. "Govor prihaja le z znanjem. Streži znanju in stregel boš govoru."

Ni mogoče pomagati drugim, dokler nisi dosegel nekaj lastne gotovosti. Ko si se naučil prvih enaindvajset pravil in vstopil s svojimi razvitimi močmi in nevezanimi čuti v Dvorano Učenja, boš odkril, da je v tebi vir, iz katerega se bo dvignil govor.

Po 13-tem pravilu ne morem dodati k temu, kar je že napisano, nobenih besed več.

Svoj mir polagam v tebe.

Te opombe so napisane le za tiste, katerim podarjam svoj mir; za tiste, ki lahko berejo to, kar sem napisal, tako z notranjim kot zunanjim čutom.

Pojasnila

I

“PREDEN LAHKO OČI VIDIJO, MORAJO BITI NEZMOŽNE SOLZA.”

Vsi bralci te knjižice bi morali jasno vedeti, da je to knjiga, ki sicer lahko daje videz, da vsebuje nekaj malega filozofije, vendar pa vsebuje zelo malo pomena za tiste, ki verjamejo, da je napisana v običajni slovenščini. Za mnoge, ki berejo na ta način, bo - ni kaviarja toliko kot olive ostrega od njihove soli. Pazite in le malo berite na ta način.

Obstoja še drug način branja, ki je, resnično, edini kolikor toliko uporaben pri številnih avtorjih. To je branje, ne med vrsticami, ampak v notranjosti besed. Dejansko, to je dešifriranje globoke šifre. Vsa alkimistična dela so napisana v šifri, o kateri govorim; uporabljali so jo veliki filozofi in poeti vseh časov. Sistematično jo uporabljajo adepti v življenje in znanje, ki v samih besedah, ki jo uokvirjajo, skrijejo, ko na podoben način objavljajo svojo najglobljo modrost, njeno aktualno skrivnost. Ne smejo narediti več. Obstaja zakon narave, ki terja, da človek sam razbere te skrivnosti. Z nobeno drugo metodo jih ne more pridobiti. Človek, ki želi živeti, mora svojo hrano pojediti sam: to je preprost zakon narave - ki velja tudi za višje življenje.

Človeka, ki naj bi živel in deloval v njem, ni mogoče hraniti z žličko kot otroka; jesti mora sam.

Predlagam, da dele *Luči na Pot* postavimo v nov in včasih bolj jasen jezik; ne morem pa reči, da bo ta moj napor res neko tolmačenje. Gluhemu in nememu človeku ne postane resnica nič bolj razumljiva, če nek napačno informiran jezikoslovec s tem namenom prevede besede, v katerih je izražena, v vse žive in mrtve jezike, in če te različne izraze vpije v njegovo uho. Toda za tiste, ki niso ne gluhi ne nemi, je na splošno nek jezik lažji kot drugi; in na take kot so ti se obračam.

Že prvi aforizmi *Luči na Pot*, vključeni pod številko I., so, to dobro vem, ostali glede svojega notranjega pomena zapečateni za mnoge, ki so sicer sledili namenu knjige.

Z vhomom v okultizem so povezane štiri dokazane in zanesljive resnice. Ta prag zapirajo Vrata iz Zlata; pa vendar nekateri prestopijo ta vrata in odkrijejo vzvišeno in brezmejno onostranstvo. V oddaljenih dobah Časa bodo vsi prestopili ta vrata. Toda jaz sem eden od tistih, ki si želijo, da Čas, veliki prevarant, ne bi bil tako nadvse gospodovalen. Za tiste, ki ga poznajo in ljubijo, nimam besed; a za druge - in teh ni tako zelo malo kot si nekateri domišljajo - za katere je prehajanje Časa kot udarjanje težkega kovaškega kladiva in občutek Prostora kot šibke jeklene kletke, bom prevajal in ponovno prevajal, dokler ne bodo popolnoma razumeli.

Štiri resnice, ki so napisane na prvi strani *Luči na Pot*, se nanašajo na preizkusno iniciacijo naj-bo okultista. Dokler ni šel skozi njo, ne more doseči niti kljuka vrat, ki pripuščajo k znanju. Znanje je človekova največja dediščina; zakaj ga potem ne bi skušal doseči po vsaki možni poti? Laboratorij ni edina osnova za preizkus; beseda *znanost* (scientia), spomnimo se, izhaja iz besede *sciens*, deležnika glagola *scire*, vedeti - njen izvor je podoben tistemu besed *razločevati* (dis-cernere), *razumeti* (capire). Znanost zato ne obravnava le materije, ne, celo njene najbolj subtilne in obskurne oblike ne. Taka zamisel se porodi le iz jalovega duha dobe. Znanost je beseda, ki

pokriva vse oblike znanja. Izredno zanimivo je prisluhniti temu, kar odkrivajo kemiki in gledati, kako si skozi gostote materije utirajo pot do njenih bolj finih oblik; toda, poleg tega obstajajo tudi druge vrste znanja, in ne omejuje vsak človek svoje (čisto znanstvene) želje po znanju le na preizkuse, ki jih je mogoče preveriti le s fizičnimi čuti.

Vsak, ki ni tepec, ali pa človek, ki je omamljen od neke prevladujoče razvade, je uganil, ali morda celo z neko gotovostjo odkril, da v notranjosti fizičnih čutov obstajajo subtilnejši čuti. V tem sploh ni nič izjemnega; če bi se potrudili in poklicali Naravo na prostor za priče, bi odkrili, da ima vsaka stvar, ki je zaznavna za običajni vid, v sebi skrito nekaj, kar je še bolj pomembno od nje same; mikroskop nam je odprl svet, toda v notranjosti tistih delcev, ki jih razkriva mikroskop, počiva skrivnost, ki je ne more raziskati noben stroj.

Celoten svet oživlja in osvetljuje, vse do njegovih najbolj materialnih oblik, svet v njem. Ta notranji svet nekateri ljudje imenujejo Astral, in ta beseda je prav tako dobra kot katerakoli druga, čeprav pomeni le zvezdnat; toda zvezde so, kakor je to predstavil Locke, svetleča telesa, ki oddajajo lastno svetlobo. Ta lastnost je značilnost življenja, ki počiva v materiji; kajti tisti, ki ga vidijo, za to ne potrebujejo svetilke. Še več, beseda *star* (zvezda) izhaja iz anglo-saksonske besede *stir-an*, krmariti, premikati, gibati se; in brez dvoma je notranje življenje tisto, ki je gospodar zunanjemu, prav tako kot človekovi možgani vodijo gibanja njegovih ustnic. Torej, četudi *Astral* sam po sebi ni zelo odlična beseda, pa sem zadovoljen, da jo lahko uporabim za moj sedanji namen.

Celotna *Luč na Pot* je napisana v astralni šifri in jo zato lahko dešifrira le tisti, ki bere astralno. In njeno učenje je usmerjeno predvsem proti vzgoji in razvoju astralnega življenja. Dokler človek ne naredi prvega koraka v ta razvoj, mu hitro znanje, ki se imenuje intuicija z gotovostjo, ni dostopno. In ta pozitivna in zanesljiva intuicija je edina oblika znanja, ki človeka usposablja za hitro delovanje ali doseganje njegove resnične in visoke posesti v mejah njegovega zavestnega napora. Doseganje znanja s preizkusom je

preveč dolgotrajna metoda za tiste, ki si prizadevajo opraviti resnično delo; tisti, ki si ga pridobi z zanesljivo intuicijo, polaga roke na njegove raznovrstne oblike z vzvišeno hitrostjo, z gorečim naporom volje; tako kot sega po svojih orodjih odločen delavec, ravnodušen do njih teže ali katerekoli druge težave, ki se mu lahko postavi na pot. Ne ustavlja se, da bi vsako preveril - uporablja tista, za katera vidi, da so najbolj primerna.

Vsa pravila, ki jih vsebuje *Luč na Pot*, so napisana za vse učence, a le za učence - tiste, ki jemljejo znanje. Njeni zakoni so kakorkoli uporabni ali zanimivi le za študente v tej šoli in za nobenega drugega.

Vsem, ki se resno zanimajo za Okultizem, najprej rečem - vzemite znanje. Tistemu, ki ima, bo dano. Nima smisla čakati nanj. Maternica Časa se bo zaprla pred teboj in v kasnejših dneh boš ostal nerojen, brez moči. Zato pravim tistim, ki čutijo kakršnokoli lakoto ali žejo po znanju, prisluhnite tem pravilom.

Niso moj izdelek ali iznajdba. So le besedilo zakonov v nad-naravi, ubeseditiv resnic kot absolutnih na njihovem lastnem področju, tistih zakonov, ki vladajo vodenju zemlje in njenega ozračja.

Čuti, o katerih govorijo te štiri trditve, so astralni ali notranji čuti.

Noben človek si ne želi videti tiste svetlobe, ki osvetljuje brezprostorno dušo, dokler ga bolečina in žalost in obup niso odvrnile od življenja navadnega človeštva. On najprej ponosi ugodje; nato bolečino - dokler, končno, njegove oči ne postanejo nezmožne solza. To je splošno znana resnica, čeprav popolnoma dobro vem, da bo naletela na silovito zanikanje mnogih, ki sočustvujejo z mislimi, ki izvirajo iz notranjega življenja. Videti z astralnim čutom vida je oblika dejavnosti, ki jo težko razumemo takoj. Znanstvenik zelo dobro ve, kakšen čudež doseže vsak otrok, ki se rodi v svet, ko prvič obvlada svoj vid in ga prisili v pokorščino svojim možganom. Enak čudež se gotovo izvrši z vsakim čutom, toda to podrejanje vida je morda najbolj čudovit napor. Pa vendar ga otrok opravi skoraj nezavedno, s silo mogočne dedovane navade. Nihče se sedaj ne zaveda, da bi to sploh kdaj

opravil; prav tako kot se ne moremo spomniti posameznih gibov, ki so nam pred letom omogočili vzpon na hrib. To se poraja iz dejstva, da se gibljemo in živimo in prebivamo v materiji. Naše znanje o njej je postalo intuitivno.

Z našim astralnim življenjem je precej drugače. Prek dolgih preteklih obdobj mu je človek posvečal zelo malo pozornosti - tako malo, da je praktično izgubil rabo svojih čutov. Res je, da zvezda vstaja v vsaki civilizaciji in da človek bolj ali manj neumno in zmedeno izpoveduje, da ve, da je on sam ta zvezda. Toda najbolj pogosto to zanika; in ker je materialist postaja neka čudna stvar, bitje, ki ne more videti svoje lastne svetlobe, živa stvar, ki ne bo živela, astralna žival, ki ima oči in ušesa in govor in moč, pa vendar tista, ki ne bo uporabljala nobenega od teh darov. Tako je to; in navada neznanja je postala tako močna, da sedaj nihče več ne gleda z notranjo vizijo, dokler smrtni boj ne odvzame fizičnim očem, ne le vida, ampak tudi solze - življenjsko roso. Biti nezmožen solza pomeni, da smo se soočili z in obvladali preprosto človeško naravo in dosegli ravnovesje, ki ga osebna čustva ne morejo spodnesti. Ne vključuje kakršnekoli srčne trdote ali kakršnekoli brezbriznosti. Ne vključuje izčrpanosti zaradi žalosti, ko se zdi trpeča duša brez moči, da bi še nadalje ostro trpela; ne pomeni starostne umrtvičenosti, ko je čustvo postalo topo, ker so se strune, ki vibrirajo skladno z njim, obrabile. Nobeno od teh stanj ni primerno za učenca; in če je katero od njih v njem prisotno, mora biti preseženo, preden lahko stopi na pot. Srčna trdota pripada sebičnemu človeku, egoistu, za katerega so vrata za vedno zaprta. Brezbriznost pripada neumnemu in lažnemu filozofu; tistim, ki jih mlačnost spreminja v čiste lutke, ki niso dovolj močne, da bi se soočile z realnostmi življenja. Ko sta bolečina ali žalost otopila ostrino trpljenja, je rezultat otrplost, podobna tisti, ki spremlja starost, kakršno običajno izkušajo moški in ženske. Tako stanje onemogoča vstop na pot, kajti prvi korak je težak in potrebuje, da bi poskusil z njim, močnega človeka, polnega psihične in fizične življenjske sile.

Resnica je, da so oči, kakor je rekel Edgar Allan Poe, okna za dušo, okna tistega zakletega gradu, v katerem prebiva. To je najbolj verno tolmačenje

pomena tega besedila v navadnem jeziku. Če lahko potrnost, strah, razočaranje ali ugodje tako pretresejo dušo, da izgubi svoj čvrst oprijem ob mirni duh, ki jo navdihuje, in se življenjska rosa razlije, potopi znanje v čutnosti, potem je vse skaljeno, okna zatemnjena, svetloba nekoristna. To je tako dobesedno dejstvo kot to, da bo človek, ki na robu prepada izgubi živce zaradi nekega nenadnega čustva, zagotovo omahnil. Ravnotežje telesa, ravnovesje, mora biti ohranjeno, ne le na nevarnih krajih, ampak celo na ravnih tleh; in to z vso pomočjo, ki nam jo nudi Narava z zakonom gravitacije. Tako je tudi z dušo, ki je vez med zunanjim telesom in zvezdnatim duhom v onostranstvu; božanska iskra prebiva v negibnem kraju, kjer ozračja ne more pretresti noben krč Narave; to je vedno tako. Toda duša lahko izgubi svoj oprijem obenj, svoje znanje o njem, četudi sta to dva dela ene celote; in ta oprijem se zrahlja s čutnostjo. Doživljanje, najsi ugodja ali bolečine, povzroča živo vibracijo, ki je za človekovo zavest življenje. No, ta občutljivost se ne zmanjša, ko učenec vstopi v svoje urjenje; se poveča. Je prvi preizkus njegove moči; on mora trpeti, mora uživati ali trpeti, bolj ostro kot drugi ljudje, saj je vendar nase prevzel dolžnost, ki ne obstoja za druge ljudi; to, da ne dovoljuje, da bi ga njegovo trpljenje spodneslo pri njegovem trdnem namenu. Dejansko mora že ob svojem prvem koraku samega sebe trdno vzeti v roke in vstaviti uzdo v svoja lastna usta; nihče drug ne more tega storiti zanj.

Prvi štirje aforizmi *Luči na Pot* se v celoti nanašajo na astralni razvoj. Ta razvoj mora biti dovršen v določenem obsegu - to je, v celoti je potrebno vstopiti vanj - preden je preostanek knjige resnično razumljiv, izvzemši za intelekt; dejansko, pred tem ga je mogoče brati le kot praktično, ne pa metafizično razpravo.

V enem od velikih mističnih Bratstev se na začetku leta odvijajo štiri ceremonije, ki praktično ponazarjajo in osvetljujejo te aforizme. To so ceremonije, pri katerih sodelujejo le novinci, saj so preprosto obredi na pragu. Toda izkazalo se bo, kako resna stvar je postati učenec, ko spoznamo, da so vsi ti obredi ceremonije žrtvovanja. Prva je ta, o kateri sem govoril. Nad

trepetajočo dušo, ki še ni našla svetlobe v temi, ki je nemočna kot slepec, se zgrnejo najbolj silovito veselje, najbolj grenka bolečina, tesnoba izgube in obup. In dokler človek teh pretresov ne more vzdržati brez izgube ravnovesja, morajo ostati astralni čuti zapečateni. To je milosten zakon. Medij ali spiritist, ki hiti v psihični svet brez priprave, je zakonolomec, kršilec zakonov nad-narave. Tisti, ki kršijo zakone Narave, izgubijo svoje fizično zdravje; tisti, ki kršijo zakone notranjega življenja, izgubijo svoje psihično zdravje. Mediji postanejo nori, samomorilci, nesrečne kreature brez moralnega čuta; in pogosto končajo kot neverniki, ki dvomijo celo v to, kar so videle njihove lastne oči. Učenec je prisiljen postati svoj lasten mojster še preden si drzne na to tvegano pot in se skuša soočiti s tistimi bitji, ki živijo in delujejo v astralnem svetu in katere imenujemo mojstri zaradi njihovega velikega znanja in njihove spretnosti, da nadzirajo, ne le sebe, ampak tudi sile okoli njih.

Stanje duše, ko ta živi za življenje čutnosti, je, za razliko od tistega znanja, vibrirajoče ali nihajoče, za razliko od pričvrščenega. To je najbolj verna predstavitev dejstva; a je verna le za intelekt, ne za intuicijo. Kajti za ta del človekove zavesti potrebujemo drugačen slovar. Zamisel o pričvrščenosti bi morda lahko prevedli v tisto o domu. V čutnosti ne moremo najti nobenega trajnega doma, kajti zakon tega vibratornega obstoja je sprememba. To dejstvo je prvo, ki se ga mora naučiti učenec. Jok in poskus, da bi zaustavili prizor v kalejdoskopu, ki je že prešel, je nekoristen.

Zelo znano je dejstvo, ki ga je z veliko močjo obdelal Bulwer Lytton, da je nevzdržna žalost prva preizkušnja za novinca v Okultizmu. Nanj pade občutek praznine, ki svet spremeni v puščavo in življenje v prazen trud. Ta sledi njegovi prvi resni kontemplaciji o abstraktnem. Ob strmenju, ali samo ob poskusu strmenja, na neizrekljivo skrivnost svoje lastne višje narave, sam sproži začetni preizkus, ki pade nanj. Nihanje med ugodjem in bolečino preneha - morda le za trenutek, toda to je dovolj, da ga odreže od njegovih hitro se menjajočih sidranj v svetu čutnosti. Izkusil je, kakorkoli kratko, večje življenje; in on nadaljuje z običajnim življenjem, obteženim z občut-

kom nerealnosti, prazne, grozne negacije. To je tista nočna mora, ki je obiskala Bulwer Lytton-ovega novinca v *Zanoni*-ju; in niti Zanoni sam, ki se je naučil velikih resnic in so mu bile zaupane velike moči, dejansko ni prestopil praga, na katerem se zdijo strah in upanje, obup in veselje, v enem trenutku absolutne realnosti, v naslednjem pa le oblike domišljije.

Ta začetni preizkus nam pogosto prinese življenje samo. Kajti navsezadnje je življenje veliki učitelj. Potem, ko smo pridobili moč nad njim, se zopet vrnemo k njegovemu preučevanju, prav tako kot se mojster kemije v laboratoriju nauči več kot njegov učenec. Obstajajo ljudje, ki so tako blizu vratom znanja, da jih na njih pripravi že življenje samo, tako da nobeni individualni roki ni potrebno priklicati ostudnega varuha vhoda. Seveda morajo to biti umni in močni ustroji, zmožni najbolj živega ugodja; nato pride bolečina in izpolni svojo veliko dolžnost. Na tako naravo padejo najbolj silovite oblike trpljenja, dokler se nazadnje ne dvigne iz odrevenelosti zavesti in s silo svoje notranje življenjske moči ne prestopi praga v kraj miru. Takrat vibracija življenja izgubi svojo tiransko moč. Občutljiva duša mora še trpeti; toda duša se je osvobodila in stoji ob strani, vodeč življenje proti svoji veličini. Tisti, ki so podložniki Časa in počasi prehajajo skozi vsa njegova obdobja, preživljajo dolgotrajne nize čutenj in trpijo zaradi nenehne izmenjave ugodja in bolečine. Ne drznejó si trdno zagrabití kače jaza in jo obvladati ter tako postati božanski; raje se zaskrbljeni potikajo skozi različne izkušnje in prenašajo udarce nasprotujočih sil.

Ko se eden od teh podložnikov Časa odloči, da vstopi na pot Okultizma, je to njegova prva naloga. Če ga življenje o njej ni podučilo, če ni dovolj močan, da bi se podučil sam, in če ima dovolj moči, da zahteva pomoč mojstra, potem se nanj zgrne ta strahovit preizkus, ki je opisan v *Zanoni*-ju. Nihanje, v katerem živi, se za trenutek umiri; in preživeti mora šok ob pogledu na to, kar se mu na prvi pogled zdi kot prepad niča. Ne, dokler se ni naučil prebivati v tem prepadu in poiskati njegovega miru, njegove oči ne morejo postati nezmožne solza.

II

“PREDEN LAHKO UHO SLIŠI, MORA IZGUBITI SVOJO OBČUTLJIVOST.”

Prva štiri pravila *Luči na Pot* so poleg še enega - četudi se zdi ta trditve čudna - nedvomno najbolj pomembna v vsej knjigi. Tako pomembna so zato, ker vsebujejo življenjski zakon, samo ustvarjalno bistvo astralnega človeka. In le v astralni (ali samo-razsvetljeni) zavesti imajo pravila, ki jim sledijo, kakršenkoli živ pomen. Ko enkrat doseže rabo astralnih čutov, je samo po sebi umevno, da jih bo človek začel uporabljati; in kasnejša pravila so le navodila za njihovo uporabo. Ko govorim na tak način, seveda mislim, da so prva štiri pravila tista, ki so pomembna in zanimiva za tiste, ki jih berejo natiskana na papir. Ko so vgravirana v človekovo srce in njegovo življenje, potem druga pravila nezmotljivo postanejo, ne le zanimive ali izjemne metafizične trditve, ampak resnična dejstva v življenju, ki bi jih morali dojeti in izkusiti.

Ta štiri pravila so zapisana v veliki sobi vsake resnične lože živega Bratstva. Najsi človek proda svojo dušo hudiču kot Faust; najsi podleže v bitki kot Hamlet; ali pa gre naprej v notranjost posesti; v vsakem primeru so te besede namenjene njemu. Človek lahko izbira med krepostjo in slabostjo, vendar pa ne, dokler ni postal mož; otrok ali divja žival ne moreta izbirati. Tako je z učencem; najprej more postati učenec, šele potem sploh lahko vidi poti, med katerimi naj bi izbiral. Ta napor ustvarjanja samega sebe kot učenca, to ponovno rojstvo, mora opraviti sam, brez kakršnegakoli učitelja. Dokler se ni naučil teh štirih pravil, mu ne more koristiti noben učitelj; in to je razlog zakaj Mojstre naslavljamo na ta način. Noben resnični mojster, najsi adept v moč, v ljubezen ali v črno, ne more vplivati na človeka, dokler ta ni šel skozi ta štiri pravila.

Kot sem rekel lahko solze imenujemo življenjska rosa. Duša mora, preden se lahko njene oči odprejo v nad-človeški svet, odložiti čustva človeštva in si zagotoviti ravnovesje, ki ga ne more pretresti nobena nesreča.

Glas Mojstrov je vedno prisoten v svetu; a slišijo ga le tisti, katerih ušesa ne sprejemajo več zvokov, ki vplivajo na osebno življenje. Smeh ne razsvetljuje več srca, jeza ga ne more več razsrditi, nežne besede prinesiti nobene utehe. Kajti tisto v notranjosti, čemur so ušesa kot zunanja vrata, je negibni kraj miru sam po sebi, ki ga ne more zmotiti nobena oseba.

Kakor so oči okna duše, tako so ušesa njeni pristopi ali vrata. Skozi njih prihaja spoznanje o zmedi sveta. Veliki, ki so osvojili življenje, ki so postali več kot učenci, stojijo v miru in nemoteno med vibriranjem in kalejdoskopskim gibanjem človeštva. V sebi ohranjajo določeno znanje, kot tudi popoln mir; in tako jih ne dražijo in vznemirjajo delni in zmotni drobci informacij, ki jih do njihovih ušes prinesejo spreminjajoči se glasovi tistih okoli njih. Ko govorim o znanju, mislim na intuitivno znanje. Ta zanesljiva informacija ne more biti nikoli pridobljena s trdim delom ali s preizkusom; kajti ti dve metodi sta uporabni le za materijo, in materija je sama po sebi popolnoma nestalna substanca, nenehno pod vplivom spremembe. Najbolj absolutni in univerzalni zakoni naravnega in fizičnega življenja, kot jih razumejo znanstveniki, bodo izginili, ko bo izginilo življenje tega univerzuma in bo v tišini ostala le njegova duša. Kaj bo potem z vrednostjo poznavanja njegovih zakonov, ki smo ga pridobili z marljivostjo in opazovanjem? Molim, da si ne bo noben bralec ali kritik predstavljal, da želim s tem, kar sem povedal, razvrednotiti ali omalovaževati pridobljeno znanje ali delo znanstvenikov. Nasprotno, jaz menim, da so znanstveni ljudje pionirji sodobnega mišljenja. Dnevi literature in umetnosti, ko so poeti in kiparji uzrli božansko svetlobo in jo prelivali v svoj lasten veliki jezik - ti dnevi so, skupaj s pred-Fidijskimi kiparji in pred-Homerskimi poeti, pokopani v daljni preteklosti. Svetu mišljenja in lepote ne vladajo več skrivnosti; vladajoča moč je človeško življenje, ne pa tisto, kar leži onstran njega. Toda znanstveni delavci napredujejo, ne toliko po svoji lastni volji kot po sili razmer, proti oddaljeni črti, ki ločuje razložljive stvari od nerazložljivih. Vsako sveže odkritje jih potisne za korak naprej. Zato jaz zelo visoko cenim znanje, ki je bilo pridobljeno z delom in preizkusom.

Toda intuitivno znanje je povsem drugačna stvar. Ni kakorkoli pridobljeno, ampak je, tako rečeno, sposobnost duše; ne živalske duše, tiste, ki postane po smrti duh, ki ga pohlep ali nagnjenje ali spomin na zla dela zadržuje v sosedstvu človeških bitij, ampak božanske duše, ki oživlja vse zunanje oblike individualiziranega bitja.

To je seveda zmožnost, ki prebiva v duši, ki je vrojena. Naj-bo učenec se mora dvigniti v njeno zavest z gorečim in odločnim in nepopustljivim naporom volje. Besedo nepopustljivim uporabljam s posebnim razlogom. Le tisti, ki je neuklonljiv, ki ne more biti nadvladan, ki ve, da mora igrati gospoda nad ljudmi, nad dejstvi, nad vsemi stvarmi, razen nad svojo lastno božanskostjo, lahko obudi to sposobnost. Z vero so mogoče vse stvari. Skeptiki se veri smeji in se ponašajo z njeno odsotnostjo iz njihovih lastnih umov. Resnica je, da je vera velik stroj, izredna moč, ki dejansko lahko izvrši vse stvari. Kajti, je zaveza ali zaobljuba med človekovim božanskim delom in njegovim nižjim jazom.

Uporaba tega stroja je povsem nujna za doseganje intuitivnega znanja; kajti, če človek ne verjame, da tako znanje v njem obstaja, kako naj se potem nanj sklicuje in ga uporablja?

Brez njega je bolj nemočen kot nek naplavljen les ali razbitina na velikih tokovih oceana. To resnično premetava sem ter tja, kakor lahko človeka srečna naključja. Toda take pustolovščine so čisto zunanje in zelo malo vredne. Po Epiktet-ovem zgledu dobro vidimo, da lahko sužnja v verigah vlečejo po ulicah, pa bo vseeno ohranil mirno dušo filozofa. Človek lahko poseduje vse svetno blago in daje videz popolnega gospodarja nad svojo osebno usodo, pa vendar ne pozna nobenega miru, nobene gotovosti, ker ga v njegovi notranjosti pretrese vsak tok mišljenja, ki se ga dotakne. In ti spreminjajoči se tokovi ne predstavljajo človeka sem ter tja, kot naplavljen les na vodi, le telesno; to ne bi bilo nič. Vstopajo tudi skozi vrata njegove duše, to dušo preplavljajo in naredijo slepo in prazno in votlo za vso trajno inteligenco, tako da nanjo vplivajo le prehodni vtisi.

Da bi bil pomen bolj jasen, bom uporabil neko ponazoritev. Vzemimo avtorja pri pisanju, slikarja ob svojem platnu, skladatelja, ki posluša napeve, ki se svitajo v njegovi veseli domišljiji; recimo, da vsak od teh delavcev preživlja svoje dnevne ure ob velikem oknu nad prometno ulico. Moč oživljajočega življenja zastira tako njihov vid kot sluh, da se veliko vrvenje mesta, ki se pomika mimo, spreminja v nič drugega kot slavnostni sprevod. Človek pa, katerega um je prazen, katerega dnevi so brez cilja, sedeč ob tem istem oknu, samo opazuje mimoidoče in si zapomni obraze, ki so mu slučajno všeč ali zanimivi. Tako je z umom v njegovem odnosu do večne resnice. Če duši ne prenaša več svojih valovanj, svojega nepopolnega znanja, svoje nezanesljive informacije, potem se v notranjem kraju miru, že odkritem, ko je bilo naučeno prvo pravilo - potem se tam, v tistem notranjem kraju, razvija v plamen svetloba resničnega znanja. Tedaj začenjajo ušesa slišati. Najprej zelo medlo in slabotno. In dejansko so ta prva znamenja prihoda resnično aktualnega življenja tako slabotna in nežna, da so včasih odrinjena kot fantazije, le kot domišljije.

Toda preden so te zmožne postati več kot le domišljije, se je potrebno soočiti s prepadom nič v drugačni obliki. Popolna tišina, ki lahko nastopi le z zapiranjem ušes za vse prehodne zvoke, nastopi celo kot bolj zastrašujoča groza od brezoblične praznine prostora. Naša edina mentalna predstava praznega prostora je po mojem mnenju, ko jo skrčimo na njeno najbolj golo osnovo mišljenja, tista o črni temi. Ta je veliko fizično nasilje za večino ljudi; in ko jo vidimo kot večno in nespremenljivo dejstvo, mora za um pomeniti bolj zamisel o izničenju kot pa karkoli drugega. A to je le uničenje enega čuta; zvok glasu se lahko pojavi ter prinese uteho celo v najgloblji temi. Učenec, ki je našel svojo pot v to črnino, ki je strahu polno brezno, mora nato tako trdno zapahnuti vrata svoje duše, da ne more vstopiti noben tolažnik, noben sovražnik. In ob izvrševanju tega drugega napora postane dejstvo, da sta bolečina in ugodje le eno čutenje, prepoznavno tudi za tiste, ki ga prej niso bili sposobni zaznati. Kajti, ko je dosežena samotnost tišine, duša tako goreče in strastno hlepi po nekem čutenju, ob katerem bi se spo-

čila, da bi bilo boleče enako željno sprejeto kot prijetno. Ko je dosežena ta zavest, lahko pogumen človek - tako da jo zgrabi in ohrani - takoj uniči "občutljivost". Ko uho ne razlikuje več med tem, kar je prijetno in kar je boleče, nanj ne bodo vplivali več glasovi drugih. In takrat je varno in mogoče odpreti vrata duše.

Vid je prvi in najlažji napor, ker ga deloma dovršimo z intelektualnim naporom. Intelekt lahko obvlada srce, kar je dobro znano v vsakdanjem življenju. Zato ta predhoden korak še vedno počiva znotraj gospostva materije. Toda drugi korak ne dovoljuje nobenega takega sodelovanja, niti kakršnekoli materialne pomoči. Z materialno pomočjo seveda mislim na delovanje možganov ali čustev ali človeške duše. Ob prisiljevanju ušes, da poslušajo le večno tišino, postane bitje, ki ga imenujemo človek, nekaj, kar ni več človek. Že površen pregled tisoč in enega vpliva, s katerim nas obremenijo drugi, bo pokazal, da to mora biti tako. Učenec bo izpolnil vse dolžnosti do svoje človeške poti; a izpolnil jih bo v skladu s svojim lastnim občutkom za pravilno in ne v skladu s tistim katerikoli druge osebe ali skupine oseb. To je zelo očiten rezultat sledenja veri v znanje, namesto kateremukoli od slepih verovanj. Da bi bila dosežena čista, za učenca nujna tišina, morajo biti možgani in njegovi intelektualizmi odrinjeni v stran. Oboje so le mehanizmi, ki bodo izginili skupaj s zaključkom človekovega življenjskega obdobja. Bistvo iz onostranstva, ki je motivacijska moč in ki dela človeka živega, je tisto, ki mora sedaj dvigniti samo sebe in delovati. Sedaj nastopi ura največje nevarnosti. Pri prvem preizkusu ljudje znorijo od strahu; o tem prvem preizkusu je pisal Bulwer Lytton. Noben romanopisec pa ni prišel do drugega preizkusa, čeprav nekateri poeti so. Njegova subtilnost in velika nevarnost počivata v dejstvu, da je mera človekove moči mera njegovega tveganja ob prehodu skozenj, ali tega, da se sploh pomeri z njim. Če ima dovolj moči, da prebudi tisti del samega sebe, na katerega ni navajen, tisto vzvišeno bistvo, potem ima moč, da dvigne vrata iz zlata, potem je pravi alkimist, ki poseduje eliksir življenja.

In na tej točki izkušnje se okultist loči od vseh drugih ljudi in vstopi v življenje, ki je njegovo lastno; na pot individualne dovržitve, namesto le poslušnosti genijem, ki vladajo naši zemlji. To dviganje samega sebe v individualno moč ga dejansko poistoveti s plemenitejšimi silami življenja in ga naredi za eno z njimi. Kajti te stojijo onstran moči te zemlje in zakonov tega vesolja. V tem počiva človekovo edino upanje na uspeh v velikem naporu; da v trenutku odskoči s svojega sedanjega stojišča na naslednje in naenkrat postane notranji del božanske moči, tako kot je bil prej notranji del intelektualne moči velike narave, kateri pripada. On vedno stoji pred seboj, če je tako protislovje mogoče razumeti. Ljudje, ki so zvesti temu položaju, so tisti, ki verjamejo v svojo vrojeno moč napredovanja in tisto celotne rase, ki so starejši bratje, pionirji. Vsak človek mora izvršiti veliki skok sam in brez pomoči; vendar lahko nekaj podpore nudi to, da so po tej poti šli tudi drugi. Mogoče je, da so se v breznu izgubili; nič zato, imeli so pogum, da so vanj vstopili. Ko pravim, da je mogoče, da so se v breznu izgubili, je to zaradi dejstva, da človek, ki je šel skozi, za drugega ni prepoznaven, dokler tega povsem novega stanja nista dosegla oba. Ni potrebno, da bi se poglobili v vprašanje, kakšno je sedaj to stanje.

Pravim le to, da v zgodnjem stanju, v katerem človek vstopa v tišino, izgublja stik s svojimi prijatelji, s svojimi ljubimi, z vsemi, ki so mu bili blizu in dragi, in izgublja tudi stik s svojimi učitelji in tistimi, ki so bili pred njim na njegovi poti. To razlagam zato, ker gre le redko kateri skozi to brez bridke tožbe. Če bi um le lahko vnaprej dojel, da mora biti tišina popolna, potem gotovo ne bi bilo potrebe, da se ta tožba pojavi kot ovira na poti. Tvoj učitelj ali tvoj predhodnik lahko drži tvojo roko v svoji in ti nudi največje sočutje, ki ga je zmožno človeško srce. Toda, ko nastopi tišina in tema, izgubiš z njim vsak stik; sam si in on ti ne more pomagati; ne zato, ker bi izgubil svojo moč, ampak zato, ker si ti priklical svojega velikega sovražnika.

S tvojim velikim sovražnikom mislim na tebe samega. Če imaš moč, da se v temi in tišini soočiš s svojo lastno dušo, boš premagal fizični ali živalski jaz, ki prebiva le v čutnosti.

Čutim, da se bo zdela ta trditev zapletena; toda dejansko je povsem preprosta. Človek stoji, ko je dosegel svojo zrelost in ko je civilizacija na svoji najvišji točki, med dvema ognjema. Če bi le lahko izterjal svojo veliko dediščino, bi breme čisto živalskega življenja brez težav odpadlo z njega. A tega ne naredi in tako rase ljudi cvetijo in nato hirajo ter umrejo in izginejo s površja zemlje, ne glede na to, kako čudovit je lahko bil cvet. In tako posamezniku ne preostane drugega, kot da sam opravi ta velik napor; da zavrne to, da bi ga prestrašila njegova višja narava, da zavrne to, da bi ga potegnil nazaj njegov nižji ali bolj materialni jaz. Vsak posameznik, ki to dovrši, je odrešenik rase. Morda ne bo razglašal svojih del, lahko prebiva v tajnosti in tišini; toda dejstvo je, da oblikuje zvezo med človekom in njegovim božanskim delom; med znanim in neznanim; med razburkanostjo trgovskega središča in negibnostjo zasneženih Himalajskih vrhov. Njemu ni potrebno iti med ljudi, da bi oblikoval to vez; v astralu je on ta vez; in to dejstvo ga potrjuje za bitje drugačnega reda od ostalega človeštva. Celo tako zgodaj na poti proti znanju, ko je zastavil šele drugi korak, odkriva, da je njegova hoja bolj zanesljiva, in se začena zavedati, da je priznani del celote.

To je eno izmed protislovij v življenju, ki se odvijajo tako stanovitno, da nudijo gorivo piscu fikcije. Ko si okultist prizadeva živeti življenje, ki ga je izbral, odkriva, da postajajo ta protislovja precej bolj izrazita. Ko se umika v sebe in postaja odvisen od samega sebe, odkriva, da postaja bolj določno del velikega toka jasnega mišljenja in čutenja. Ko se je naučil prve lekcije, obvladal lakoto srca in se odpovedal temu, da bi živel od ljubezni drugih, odkriva, da je bolj sposoben navdihovati ljubezen. Ko zavrača življenje, se mu to vrača v novi obliki in z novim pomenom. Svet je bil za človeka vedno kraj z mnogimi protislovji; ko postane učenec, odkriva, da je življenje mogoče opisati kot niz paradoksov. To je dejstvo v naravi in razlog zanj je dovolj jasen. Človekova duša prebiva kot ločena zvezda, celo tista najbolj podlega med nami; medtem pa je njegova zavest podrejena zakonu vibrirajočega in čutnega življenja. Že samo to je dovolj, da povzroči tiste značajске zaplete, ki so material za romanopisca; vsak človek je skrivnost, tako za

prijatelja kot za sovražnika, kot za samega sebe. Njegovih motivov pogosto ni mogoče odkriti; in ne more jih preiskati, ali pa vedeti, zakaj počne to ali ono. Učenčev napor je napor prebujanja zavesti v tem zvezdnatem delu samega sebe, v katerem speče počivata njegova moč in božanskost. Ko se ta zavest prebudi, postanejo protislovja v samem človeku bolj izrazita kot kdajkoli; in isto velja za vse paradokse, ki jih preživlja. Kajti, seveda, človek ustvarja svoje lastno življenje; in pustolovščine so za pustolovske je eden od tistih modrih rekov, ki izhajajo iz resničnega dejstva in ki pokrivajo celotno področje človeške izkušnje.

Pritisk na človekov božanski del izzove povratno delovanje na živalski del. Ko se tiha duša prebujata, dela vsakdanje življenje človeka bolj smiselno, bolj vitalno, bolj realno in odgovorno. Če ostanemo pri dveh že omenjenih primerih, potem okultist, ki se je umaknil v svojo lastno trdnjavo, odkrije svojo moč; takoj se zave zahtev, ki mu jih nalaga dolžnost. On ne pridobi svoje moči zato, ker bi imel do tega pravico, ampak zato, ker je del celote; in takoj, ko je varen pred vibriranjem življenja in lahko stoji neomajno, mu zunanji svet zakliče naj pride in deluje v njem. Tako je tudi s srcem. Ko si ne želi več jemati, je poklicano, da daje v izobilju.

Luč na Pot je bila poimenovana kot knjiga paradoksov, in to z vso pravico; kaj drugega pa bi lahko bila, ko pa obravnava dejansko učenčevo osebno izkušnjo? Pridobitev astralnega čuta vida in sluha; ali, z drugimi besedami, pridobitev zaznave in odpiranje vrat duše sta velikanski nalogi in lahko zahtevata žrtvovanje mnogih zaporednih inkarnacij. In vendar, ko je volja dosegla svojo moč, se lahko celoten čudež odvije v sekundi. Potem učenec ni več služabnik Časa.

Ta prva dva koraka sta negativna, kar pomeni, da bolj vključujeta umik iz sedanjega stanja stvari kot pa napredovanje proti drugemu. Naslednja dva pa sta aktivna, vključujeta napredovanje v drugo stanje bivanja.

III

“PREDEN LAHKO GLAS GOVORI VPRIČO MOJSTROV.”

Govor je moč občevanja; trenutek vstopa v dejavno življenje je zaznamovan z doseganjem te moči.

In sedaj, preden nadaljujem, naj nekoliko razložim način, na katerega so urejena pravila, zapisana v *Luči na Pot*. Prvih sedem pravil, oštevilčenih, so pod-oddelki prvih dveh neoštevilčenih pravil, tistih, ki sem ju obravnaval v prejšnjih dveh poglavjih. Oštevilčena pravila so preprosto moj napor, da bi naredil neoštevilčena bolj razumljiva. Oštevilčena pravila, od osmega do petnajstega, pa pripadajo temu neoštevilčenemu pravilu, ki je sedaj moje besedilo.

Kot sem rekel, so ta pravila napisana za vse učence, a za nobenega drugega; zato niso zanimiva za kakršnekoli druge osebe. Zato zaupam, da se ne bo noben drug še naprej trudil z branjem teh razprav. Prvi dve pravili, ki vključujeta ves tisti del navora, ki zahteva uporabo kirurškega noža, bom v nadaljevanju razširil, če bom za to naprošen. Tako se od učenca pričakuje, da se s kačo, s svojim nižjim jazom, ukvarja brez pomoči; da zatre svoje človeške strasti in čustva s silo svoje lastne volje. Pomoč mojstra lahko zahteva šele potem, ko je to dovršeno, v vsakem primeru vsaj delno. Sicer so vrata in okna njegove duše motna in zastrta in zatemnjena in do njega ne more priti nobeno znanje. Jaz v teh razpravah nimam namena govoriti človeku, kako naj ravna s svojo lastno dušo; jaz preprosto ponujam učencu znanje. To, da celo sedaj ne pišem tako, da bi lahko brali vsi, ki kandidirajo, je posledica dejstva, da to s svojimi lastnimi nespremenljivimi zakoni preprečuje nad-narava.

Štiri pravila, ki sem jih zapisal za tiste, ki jih želijo preučevati na Zahodu, so, kot sem rekel, napisana v predsobi vsakega živega Bratstva; lahko bi dodal še več, v predsobi vsakega živega ali mrtvega Bratstva, ali Reda, ki naj bi se šele oblikoval. Ko govorim o Bratstvu ali nekem Redu, ne mislim na neko samovoljno združenje, ki bi ga ustanovili sholastiki in razumniki;

ampak mislim na resnično dejstvo v nad-naravi, na stopnjo razvoja proti absolutnemu Bogu ali Dobremu. Med tem razvojem učenec srečuje skladje, čisto znanje, čisto resnico, na različnih stopnjah, in, ko vstopa na te stopnje, odkriva, da sam postaja del tega, kar bi lahko na grobo opisali kot plast človeške zavesti. Srečuje sebi enake, ljudi sebi enakega, nesebičnega značaja in njegova povezava z njimi postaja trajna in neločljiva, ker temelji na življenjski podobnosti narave.

Njim postaja zavezan s takimi zaobljubami, ki ne potrebujejo nobene izjave ali listine v običajnih besedah. To je en vidik tega, kar pojmem z Bratstvom.

Ko osvoji prva pravila, se učenec znajde na pragu. Tedaj se, če je njegova volja dovolj odločna, pojavi njegova moč govora; dvojna moč. Kajti, ko sedaj napreduje, odkriva, kako vstopa v stanje cvetenja, v katerem vsak odpirajoči se popek razrašča svoje številne žarke ali cvetne liste. Če naj bi izrazil svojo novo darilo, ga mora uporabiti na osnovi njegovega dvojnega značaja. V sebi odkriva moč govora v prisotnosti mojstrov; z drugimi besedami, ima pravico, da zahteva stik z najbolj božansko prvino tega stanja zavesti, v katero je vstopil. A odkriva, da je zaradi narave svojega položaja prisiljen delovati sočasno na dva načina. Svojega glasu ne more poslati navzgor v višine, kjer sedijo bogovi, dokler ni prodril v globoke kraje, kjer njihova luč sploh ne sveti. Prišel je v objem železnega zakona. Če zahteva, da bi postal novinec, takoj postane služabnik. Vendar pa je njegovo služenje vzvišeno, že zaradi samega značaja tistih, s katerimi ga deli. Kajti mojstri so tudi služabniki; oni služijo in nato zahtevajo svojo nagrado. Del njihovega služenja je dovoljevanje, da se ga dotakne njihovo znanje; njegovo prvo dejanje služenja je predajanje nekaj od tega znanja tistim, ki še niso pripravljeni, da bi stali tam, kjer stoji on. To ni samovoljna odločitev, ki bi jo sprejel nek mojster ali učitelj ali katerakoli taka oseba, kakorkoli božanska. To je zakon tega življenja, v katerega je vstopil učenec.

Zato je bilo na notranji strani vrat lož Egipčanskega Bratstva napisano, Delavec je vreden svojega plačila. Prosite in imeli boste, zveni kot nekaj

preveč lahkega in preprostega, da bi bilo verjetno. Toda učenec ne more prositi v mističnem smislu, dokler ni dosegel moči pomagati drugim.

Zakaj je to tako? Ali trditev zveni preveč dogmatsko? Ali je preveč dogmatsko, če rečemo, da mora imeti človek oporo preden se lahko odrine? Položaj je enak. Če je pomoč dana, če je delo opravljeno, potem obstaja resnična terjatev - ne to, kar imenujemo osebna terjatev po plačilu, ampak terjatev so-narave. Božanski dajejo in zahtevajo, da tudi ti daješ preden lahko postaneš njihove vrste.

Ta zakon se razkrije takoj, ko si učenec prizadeva govoriti. Kajti govor je darilo, ki prihaja le k učencu moči in znanja. Spiritist vstopa v psihično-astralni svet, a tam ne najde nikakršnega zanesljivega govora, razen če on tega takoj ne zahteva in s tem nadaljuje. Če ga zanimajo le pojavi ali razmere in dogodki astralnega življenja, potem ne vstopa v neposreden žarek mišljenja ali namena. V astralnem življenju obstoja in se zabava tako kot je obstajal in se zabaval v fizičnem življenju. Seveda ga lahko psiho-astral nauči ene ali dveh preprostih lekcij, prav tako kot obstajajo preproste lekcije, katerih ga lahko nauči materialno in intelektualno življenje. In teh lekcij se je potrebno naučiti; človek, ki namerava stopiti v življenje učenca, ne da bi se naučil osnovnih in preprostih lekcij, mora vedno trpeti zaradi svoje nevednosti. Te so življenjsko pomembne in morajo biti preučene na vitalen način; izkušene skozi in skozi, vedno znova in znova, tako da prodrejo v vsak del narave.

Če se vrnemo. Ob terjanju moči govora, kot to imenujemo, Novinec pokliče Velikega, ki stoji na vrhu žarka znanja, v katerega je vstopil, da bi mu ta nudil vodstvo. Ko to stori, moč, ki se ji je približal, odbije njegov glas, da odmeva navzdol v globoke niše človeškega neznanja. Na nek zmeden in moten način pridejo novice, ki so tam znanje in koristna moč, ki uči, do vseh tistih ljudi, ki jim bodo prisluhnil. Noben učenec ne more prestopiti praga, ne da bi sporočil teh novic, jih na tak ali drugačen način zapisal.

On je zgrožen zaradi nepopolnega in neustreznega načina, na katerega je to opravil; in nato pride želja, da bi to opravil dobro; in z željo, da bi tako pomagal drugim, pride moč. Kajti ta želja, ki prihaja k njemu, je čista; on ne more pridobiti nobenega ugleda, nobene slave, nobene osebne nagrade z njeno izpolnitvijo. In zato pridobi moč, da jo izpolni. Zgodovina celotne preteklosti, tako daleč kot ji lahko sledimo, zelo jasno kaže, da s to prvo nalogo, ki je dana Novincu, ni mogoče pridobiti ne ugleda ne časti in ne nagrade. Mistikom so se vedno smejali in prerokom nikoli verjeli; tisti, ki so imeli dodatno moč razuma, so naslednikom zapustili svoje pisane zapise, ki se večini ljudi zdijo brez pomena in vizionarski, celo takrat, ko imajo avtorji to prednost, da govorijo iz oddaljene preteklosti. Učenec, ki se loti naloge s skritim upanjem na slavo ali uspeh, da bi dajal videz učitelja in apostola pred svetom, opeša celo še preden poskusi s svojo nalogo; in njegovo skrito licemerstvo zastruplja njegovo lastno dušo in duše tistih, katerih se dotika. On na skrivaj časti samega sebe in ta malikovalska praksa mora prinesiti svojo lastno nagrado.

Učenec, ki ima moč za vstop in je dovolj krepak, da gre skozi vsako oviro, bo, ko bo njegov duh obiskalo božansko sporočilo, v novi zavesti, ki se bo spustila nanj, povsem pozabil na samega sebe. Če ga lahko ta vzvišeni stik resnično dvigne, postane v svoji želji, da bi raje dajal kot jemal, v svoji želji, da bi raje pomagal kot prejemal pomoč, v svoji odločitvi, da bi raje hranil lačne kot za sebe jemal mano z Nebes, kot eden od božanskih. Njegova narava je preobražena in sebičnost, ki spodbuja človeška dejanja v vsakodnevem življenju, ga nenadoma zapusti.

IV

“PREDEN LAHKO GLAS GOVORI VPRIČO MOJSTROV, MORA IZGUBITI MOČ, DA RANI.”

Tisti, ki posvečajo le bežno in površno pozornost vprašanju okultizma - in njihovo ime je Množica - ne prestando sprašujejo zakaj se, če že obstajajo,

adepti v življenje ne pojavijo v svetu in pokažejo svojo moč. To, da bi morali sprejeti, da glavnina teh modrecev prebiva onstran utrdb Himalaje, se zdi zadosten dokaz za to, da so to le podobe iz slame. Čemu bi jih sicer umestili tako daleč stran?

Na nesrečo je to tako uredila Narava, ne pa osebna izbira ali ureditev. Na svetu obstajajo določeni kraji, kjer ni čutiti napredka "civilizacije", in ki so varni pred vročico devetnajstega stoletja. Na teh ugodnih krajih je vedno čas, vedno priložnost za realnosti življenja; ti niso zasičeni z delovanji brezoblične, v denar zaljubljene, ugodja iščoče družbe. Dokler so na zemlji adepti, mora zemlja za njih ohranjati odmaknjene kraje. To je dejstvo v naravi, ki je le zunanji izraz globokega dejstva v nad-naravi.

Zahteva novinca ostaja neuslišana, dokler glas, v katerem je izražena, ne izgubi moč, da rani. To je zato, ker je božansko-astralno (Seveda vsak okultist ve, če prebira Eliphasa Levija in druge avtorje, da je astralna raven raven neizenačenih sil, in da na njej nujno prevladuje stanje zmede. Toda to ne velja za božansko astralno raven, ki je raven, na kateri prevladuje modrost in zato red.) življenje kraj, v katerem vlada red, prav tako kot v naravnem življenju. Tam seveda vedno obstajata, tako kot v naravi, jedro in obod. Tesno ob osrednjem srcu življenja obstoja na vsaki ravni znanje, kjer v popolnosti kraljuje red; kaos pa ustvarja motnost in zmedo na zunanjem robu kroga. Dejansko se odsev življenja v vsaki obliki bolj ali manj natančno prenese na vsako filozofsko šolo. Tam vedno obstajajo predani znanju, ki, ko mu sledijo, pozabljajo na svoja lastna življenja; tam je vedno lahkomi-selna množica, ki prihaja in odhaja - o takih je Epiktet rekel, da jih je mogoče z enako lahkoto učiti filozofije kot jesti juho z vilicami. Enako stanje obstoja v nad-astralnem življenju; adept ima tam na voljo celo globljo in bolj temeljito odmaknjenost, v kateri prebiva. Ta kraj odmaknjenosti je tako varen, tako zavarovan, da njegovih ušes ne more doseči noben zvok, ki ni skluden z njim. Takoj se boste vprašali, zakaj mora biti tako, če je on bitje tako velikih moči kot pravijo tisti, ki verjamejo v njegov obstoj? Odgovor je najbrž na dlani. On služi človeštvu in se istoveti s celotnim svetom; zanj

je on pripravljen opraviati nadomestno žrtev v vsakem trenutku - z življenjem, ne pa z umiranjem zanj. Zakaj ne bi on umrl zanj? Zato, ker je del velike celote in eden od njenih najbolj dragocenih delov. Zato, ker živi pod zakoni reda, ki si jih ne želi prelomiti. Njegovo življenje ne pripada njemu, ampak silam, ki delujejo za njim. On je cvet človeštva, cvetica, ki vsebuje božansko seme. On je, v svoji lastni osebi, zaklad univerzalne narave, ki je zaščiten in zavarovan, zato da bi se dovršila izpolnitev. Le v določenih obdobjih svetovne zgodovine mu je dovoljeno oditi med čredo ljudi kot njihov odrešitelj. Toda za tiste, ki imajo moč, da se ločijo od te črede, je vedno pri roki. In za tiste, ki so dovolj močni, da premagajo slabosti osebne človeške narave, kot je to predstavljeno v teh štirih pravilih, je zavestno pri roki, brez težav prepoznaven, pripravljen na odgovor.

Toda to premagovanje jaza vključuje uničenje lastnosti, ki jih večina ljudi obravnava, ne le kot neuničljive, ampak tudi kot zaželene. Moč raniti vključuje marsikaj, kar ljudje cenijo, ne le pri sebi, ampak tudi pri drugih. Del te je instinkt samo-obrambe in samo-ohranitve; zamisel, da ima človek vso pravico ali pravice, najsi kot državljan ali kot človek in posameznik, do prijetne zavesti o samo-spoštovanju in kreposti. To so za mnoge trde besede; pa vendar so resnične. Kajti te besede, ki jih pišem sedaj, in tiste, ki sem jih napisal o tem vprašanju, niso v nobenem smislu moje lastne. Prihajajo iz tradicije lože Velikega Bratstva, ki je bilo nekoč skriti sijaj Egipta. Pravila, ki so bila napisana v njegovi predsobi, so bila ista kot tista, ki so sedaj napisana v predsobi obstoječih šol. Modri ljudje so skozi vse čase živeli ločeno od množice. In celo tedaj, ko nek začasen namen ali cilj enega od njih pripravi do tega, da pride v sredo človeškega življenja, je njegova odmaknjenost in varnost ohranjena tako popolno kot vedno. Je del njegove dediščine, del njegovega položaja; do nje ima dejansko pravico, ki je ne more več odložiti, kot ne more Vojvoda Westminsterski reči, da ni on izbral tega, da je Vojvoda Westminsterski. Tu pa tam adept prebije nekaj časa v različnih velikih mestih sveta, ali pa morda le potuje skozi njih; toda vsa so občasno deležna pomoči zaradi dejanske moči in prisotnosti enega od teh ljudi. Tu

v Londonu, tako kot v Parizu in Skt. Petersburgu, so visoko razviti ljudje. A kot mistiki so znani le tistim, ki imajo moč prepoznati; moč, ki jo podarja obvladovanje jaza. Kako bi sicer celo eno samo uro obstajali v takem mentalnem in psihičnem ozračju kot ga ustvarjata zmeda in nered mesta? Če ne bi bili zaščiteni in zavarovani, bi to oviralo njihovo lastno rast, škodovalo njihovemu delu. In novinec lahko sreča adepta v mesu, lahko živi v isti hiši z njim, pa ga vendar ne bo sposoben prepoznati in ne bo sposoben slišati njegovega glasu. Kajti nobena bližina prostora, nobena tesnost stikov, nobeno vsakodnevno prijateljstvo, ne more odpraviti neizprosnih zakonov, ki podeljujejo adeptu njegovo odmaknjenost. Noben glas ne prodre do njegovega sluha, dokler ni postal božanski glas, glas, ki ne pripisuje nobenega pomena krikom jaza. Vsak nižji poziv bi bil tako nekoristen, tako velika izguba energije in moči, kot če bi otroke, ki se učijo abecede, poučeval profesor jezikoslovja. Dokler človek ni postal, v srcu in duhu, učenec, nima obstoja za tiste, ki so učitelji učencev. In on to postane le z eno metodo - s predajo svoje osebne človečnosti. Kajti, da bi glas izgubil moč, da rani, mora človek doseči tisto točko, na kateri vidi samega sebe le kot enega iz širnih živečih množic; enega od zrn peska, ki jih sem ter tja spira morje vibrirajočega obstoja. Rečeno je, da vsako zrno peska v postelji oceana pride na vrsto, da ga odplavi na obalo in ga za trenutek poleže na sonce. Tako je tudi s človeškimi bitji; velika sila jih premetava sem ter tja in vsak pride na vrsto, da ga obsijejo sončni žarki. Ko je človek sposoben obravnavati svoje lastno življenje kot del podobne celote, se ne bo več boril, da bi kar koli dosegel za sebe. To je predaja osebnih pravic. Navadni človek pričakuje, ne to, da bo z ostalim svetom delil enako premoženje, ampak ga skrbi predvsem to, da bi uspeval bolje kot drugi. Učenec tega ne pričakuje. Zato, čeprav je, kot Epiktet, vklenjen suženj, ne bo izrekel besede o tem. On ve, da se kolo življenja neprestano vrti. Burne Jones je to tako prikazal na svoji čudoviti sliki - kolo se vrti, in nanj sta privezana bogataš in revež, veliki in mali - vsak ima svoj trenutek dobre sreče, ko ga kolo pripelje na vrh - kralj se vzpenja in pada, poet je slavljen in pozabljen, suženj je srečen in nato zavržen. Vsak pride na vrsto, da ga zruši obračanje kolesa. Učenec ve, da

je to tako, in čeprav je njegova dolžnost, da naredi kar največ iz življenja, ki je njegovo, se niti ne pritožuje niti ne prevzame, niti ne toži nad boljšo srečo drugih. Dobro ve, da se, vsi enako, učijo lekcije; in smeji se socialistu in reformatorju, ki si prizadevata s čisto silo preurediti razmere, ki se porajajo iz sil same človeške narave. To je le brezuspešno upiranje; zapravljanje življenja in energije.

Ko človek to spozna, preda svoje namišljene individualne pravice, kakršnekoli vrste. To odstrani ostro bodico, ki je skupna vsem običajnim ljudem.

Ko je učenec v celoti spoznal, da je že sama misel na individualne pravice le izraz strupene lastnosti v njem samem, da je sikanje kače jaza tisto, ki s svojim pikom zastruplja njegovo lastno življenje in življenja tistih okoli njega, potem je pripravljen na sodelovanje v letni ceremoniji, ki je odprta za vse novince, ki so nanjo pripravljeni. Odloženo je vse obrambno in napadalno orožje; vse orožje uma in srca in možganov in duha. Nikoli več ne more na drugega človeka gledati kot na osebo, ki jo je mogoče kritizirati ali obsojati; nikoli več ne more novinec dvigniti svoj glas v samo-obrambo ali v opravičilo. Iz te ceremonije se vrača v svet kot nemočen, kot nezaščiten, kot novorojeni otrok. To je dejansko to, kar on je. Začel se je ponovno rojevati na višji ravni življenja, na vetrovni in dobro osvetljeni planoti, od koder oči vidijo inteligentno in opazujejo svet z novim vpogledom.

Nekoliko nazaj sem rekel, da mora učenec, potem ko je odpravil občutek za individualne pravice, odpraviti tudi občutek za samo-spoštovanje in za krepostnost. To se lahko sliši kot grozovita doktrina, pa vendar vsi okultisti dobro vedo, da ni doktrina, ampak dejstvo. Tisti, ki misli, da je on sam bolj svet kot drugi, tisti, ki je kakorkoli ponosen na svojo lastno osvoboditev od razvade ali norosti, tisti, ki verjame, da je le on moder ali na kakršenkoli način nadrejen svojim sovrstnikom, ni sposoben učenitva. Preden lahko vstopi v kraljestvo nebes, mora človek postati kot majhen otrok.

Krepost in modrost sta vzvišeni stvari, toda, če v umu človeka ustvarjata ponos in zavest ločenosti od ostalega človeštva, potem sta le kači jaza, ki se

ponovno pojavljata v bolj prefinjeni obliki. Človek lahko v vsakem trenutku prevzame svojo bolj grobo obliko in piči tako divje kot takrat, ko je navdihoval dejanja morilca, ki ubija zaradi koristi ali sovraštva, ali pa politika, ki žrtvuje množico za svoj lasten ali interes svoje stranke.

Dejansko, izgubiti moč raniti, vključuje to, da kačo ubijemo, ne pa le rani-mo. Ko je le uspravana ali omamljena do sna, se znova prebudi in učenec uporablja svoje znanje in svojo moč za svoje lastne cilje ter je pripravnik mnogih mojstrov črne umetnosti, kajti pot do uničenja je zelo široka in položna in najti jo je mogoče z zavezanimi očmi. Da je to pot uničenja, je očitno, kajti ko človek začneja živeti za jaz, vztrajno zožuje svoje obzorje, dokler mu nazadnje divja vožnja navznoter ne pusti za bivanje le prostor bucikine glavice. Mi vsi smo videli odvijanje tega pojava v vsakodnevnem življenju. Človek, ki postane sebičen, se osami, postaja manj zanimiv in manj prijeten za druge. Pogled nanj je strašen; in na koncu ljudje zbežijo od zelo sebične osebe kot od plenilske zveri. Koliko bolj strašen je ta pogled, ko se odvije na bolj napredni ravni življenja, z dodatnimi močmi znanja in preko večjega obsega zaporednih inkarnacij!

Zato pravim, ustavi se in dobro premisli na pragu. Kajti, če je zahteva novinca izražena brez celovitega očiščenja, ne bo prodrla v odmaknjenost božanskega adepta, ampak bo priklicala strašne sile, ki čakajo na črni strani naše človeške narave.

V

“PREDEN LAHKO DUŠA STOJI VPRIČO MOJSTROV, MORA SVOJE NOGE UMITI V SRČNI KRVI.”

Beseda duša, kot jo uporabljam tu, pomeni božanska duša ali zvezdnati duh.

Biti sposoben stati pomeni imeti zaupanje; in imeti zaupanje pomeni, da je učenec gotov v samega sebe, da je predal svoja čustva, svoj dejanski jaz,

celo svojo človečnost; da ni zmožen strahu in da se ne zaveda bolečine; da je njegova celotna zavest osredotočena v božanskem življenju, ki je simbolično izraženo z besedo Mojstri; da nima ne oči, ne ušes, ne govora, ne moči, razen v in za božanski žarek, katerega se je dotaknil njegov najvišji čut. Takrat je brez strahu, osvobojen trpljenja, osvobojen tesnobe ali groze; njegova duša stoji, brez upogibanja ali želje po odlogu, v polnem soju božanske svetlobe, ki popolnoma prepoji njegovo bivanje. Takrat je prišel do svoje dediščine in lahko terja svoje sorodstvo z učitelji ljudi; on je vzravnán, on je dvignil svojo glavo, on diha isti zrak kot oni.

Toda preden to sploh lahko naredi, morajo biti noge duše umite v srčni krvi.

Žrtvovanje ali predaja človekovega srca in njegovih čustev je prvo od pravil; to vključuje doseganje ravnovesja, ki ga ne more pretesti osebno čustvo. To opravi stoični filozof; tudi on stoji ob strani in gleda enakovredno na svoja lastna kot na trpljenja drugih.

Tako kot v jeziku okultistov solze izražajo dušo čustva in ne njegove materialne pojavnosti, tako kri izraža, ne tisto kri, ki je temelj fizičnega življenja, ampak življenjski ustvarjalni princip v človekovi naravi, ki ga žene v človeško življenje zato, da bi izkušal bolečino in ugodje, veselje in žalost. Potem, ko je pustil teči kri iz srca, stoji pred Mojstri kot čisti duh, ki se ne želi več inkarnirati zaradi čustva in izkušnje. Skozi velike cikle časa so zaporedne inkarnacije v grobi materiji še vedno lahko njegova usoda, a on si jih nič več ne želi; surova želja po življenju ga je zapustila. Ko si nadene človeško obliko v mesu, to naredi zato, da bi sledil božanskemu cilju, da bi dovršil delo Mojstrov in zaradi nobenega drugega cilja. On ne išče ne ugodja ne bolečine, ne prosi za nobena nebesa in se ne boji nobenega pekla; pa vendar je vstopil v veliko dediščino, ki ni toliko odškodovanje za predane stvari kot je stanje, ki preprosto izbriše spomin nanje. On sedaj živi, ne v svetu, ampak z njim; njegovo obzorje se je razširilo do širjave celotnega vesolja.

Karma

Predstavljajmo si, da je individualen obstoj vrv, ki se pne iz neskončnosti v neskončnost, ki nima ne konca in ne začetka in ki se ne more raztrgati. Ta vrv je spletena iz brezštevilnih tankih niti, ki tesno povezane tvorijo njeno debelino. Te niti so brezbarvne, popolne v svojih lastnostih premočrtnosti, odpornosti in poravnosti. Ta vrv, ki se vije skozi vse mogoče kraje, doživlja čudne nezgode. Zelo pogosto se kakšna nit zatakne in zlepi, ali pa morda le silovito premakne iz svojega prvotnega položaja. Potem je večinoma neurejena in spravlja v nered tudi celoto. Včasih se katera omadežuje z umazanijo ali barvo, madež pa se ne širi le po dolžini te niti, ampak obarva tudi druge. In vedite, da so niti žive - so kot električne žice, še več, so kot trzajoči živci. Kako daleč se bo zaradi tega prenesel izjalovljeni madež! Toda končno se dolgi prameni, žive niti, ki s svojo neprekinjenostjo oblikujejo posameznika, izvijejo iz sence na sonce. Takrat niti niso več brezbarvne, ampak zlate; še enkrat se povežejo, zravnaajo. Še enkrat se med njimi vzpostavi skladnost; in zaradi te notranje skladnosti zaznamo večjo skladnost.

Ta prispodoba predstavlja le majhen del - le eno plat resnice: je manj kot drobec. Pa vendar ostanimo pri njej; z njeno pomočjo boste morda zaznali več. To, kar je potrebno razumeti najprej, je to, da se prihodnost ne oblikuje

samovoljno iz katerihkoli ločenih sedanjih dejanj, ampak da je celota prihodnosti neprekinjeno nadaljevanje sedanjosti, kot je sedanost preteklosti. Na neki ravni, z nekega zornega kota, je ta prisposoda vrvi korektna.

Pravijo, da že mala pozornost okultizmu prinese velike Karmične rezultate. To je zato, ker okultizmu sploh ni mogoče posvetiti kakršnekoli pozornosti, ne da bi ob tem sprejeli določno izbiro med tem, kar po domače imenujemo dobro in zlo. Prvi korak v okultizem pripelje študenta k drevesu znanja. On mora trgati in jesti; mora izbirati. Nič več ne more omahovati iz nevednosti. Mora naprej, najsi po dobri ali po zli poti. In že en sam odločen in zavesten korak po tej ali oni poti proizvede velike Karmične rezultate. Mnogo ljudi hodi omahljivo, negotovo glede na cilj h kateremu težijo; njihov življenski smoter je nedoločen; posledično tudi Karma deluje na zmeden način. Toda, ko človek enkrat doseže prag znanja, se začne zmeda zmanjševati in posledično izjemno narastejo tudi Karmični rezultati, kajti vsi delujejo v isti smeri, na vseh različnih ravneh. Kajti okultist ne more biti pol-srčen, kakor se tudi ne more vrniti, ko je enkrat prestopil prag. Te stvari so tako nemogoče kot to, da bi človek moral zopet postati otrok. Individualnost se je zaradi rasti približala stanju odgovornosti; ne more se mu odreči.

Tisti, ki naj bi se znebil vezi Karme, mora prestaviti svojo individualnost iz sence na sonce; mora tako povzdigniti svoj obstoj, da te niti ne pridejo v stik z zemeljskimi snovmi, da se ne zlepijo tako, da bi vleklo na stran. Človek se preprosto dvigne iz področja, v katerem učinkuje Karma. Ne zapusti obstoja, ki ga izkuša prav zaradi tega. Zemlja je lahko groba in umazana, ali pa polna bogatega cvetja, katerega cvetni prah omadežuje, in sladkih snovi, ki se oprimejo in postanejo vezi - toda nad glavo je vedno svobodno nebo. Tisti, ki si želi biti brez Karme, mora iskati svoj dom v zraku; in za tem v etru. Tisti pa, ki si želi oblikovati le dobro Karmo, se bo srečal z mnogimi zmešnjavami; in ob naporu, da bi posejal bogato seme le za lastno žetev, lahko posadi tisoče plevelov in med njimi velikanskega. Želi si, da ne bi posejal nobenega semena le za svojo lastno žetev; želi si sejati le

tisto seme, katerega sad bo hranil svet. Ti si del sveta; ko daješ hrano njemu, hraniš tudi sebe. Vendar se celo v tej misli skriva velika nevarnost, ki se postavi na pot in kljubuje učencu, ki je dolgo mislil, da deluje za dobro, medtem ko je v svoji najgloblji duši zaznaval le zlo; to je, ko je o sebi mislil, da želi veliko korist svetu, a se je ves čas nezavedno oklepal misli na Karmo; in da je bila velika korist, za katero je deloval, namenjena le njemu samemu. Človek samemu sebi lahko prepreči, da bi mislil na nagrado. Toda že v tem preprečevanju se razkriva dejstvo, da je nagrada zaželjena. In učencu nič ne koristi prizadevanje, da bi se učil tako, da bi preverjal samega sebe. Duša mora biti brez okov, želje svobodne. A dokler niso osredotočene le na tisto stanje, v katerem ne obstojata ne nagrada in ne kazni, ne dobro in ne zlo, je njegovo prizadevanje zaman. Lahko se mu zdi, da precej napreduje, a nekega dne se bo le srečal iz oči v oči s svojo lastno dušo in spoznal, da je, ko se je približal drevesu znanja, izbral grenak, ne pa sladek sad; in tedaj bo tančica povsem odpadla, predal bo svojo svobodo ter postal suženj želje. Zato pazite, vi, ki se spogledujete z življenjem okultizma. Podučite se že sedaj, da tam ni zdravila za željo, nobenega zdravila za ljubezen do nagrade, nobenega zdravila za bridkost hrepenenja, razen v osredotočanju vida in sluha na tisto, kar je nevidno in neslišno. Začnite zato že sedaj s to prakso, pa tudi tisoče kač ne bo moglo na vašo pot. Živite v večnosti.

Operacij dejanskih zakonov Karme ni smotrno proučevati vse dotlej, dokler učenec ni dosegel točke, na kateri le-te na njega samega ne vplivajo več. Inicijati imajo pravico zahtevati skrivnosti narave in spoznati pravila, ki vladajo človeškemu življenju. To pravico pridobi s tem, ko prestopi meje narave in samega sebe osvobodi pravil, ki vladajo človeškemu življenju. Tako postane priznani del božanskega elementa in na njega ne vpliva več to, kar je prehodno. Takrat pridobi znanje o zakonih, ki vladajo prehodnim pogojem. Zato se ti, ki si želiš razumeti zakone Karme, najprej poskušaj sam osvoboditi teh zakonov; to pa je mogoče narediti le tako, da osredotočiš svojo pozornost na tisto, kar ni pod vplivom teh zakonov.

Mabel Collins se je rodila 9. septembra 1851 v St. Peters Port Guernsey, kot Minna Collins, hčerka Edwarda Jamesa Mortimerja Collinsa, znanega pesnika in časnikarja ter njegove žene Susanne Hubbard. Leta 1867 je umrla mati Susanna, oče pa se je znova poročil in družina

je preživela nekaj srečnih let. Leta 1871 se je Mabel poročila z Robertom Keningaleom Cookom, pravnikom, piscem poezije in tudi vnetim spiritistom.

Leta 1875 je pod imenom Mabel Collins objavila svoj prvi roman, *The Blacksmith and Scholar*. Naslednjega leta je umrl njen oče Mortimer, Mabel pa je s svojimi deli uspešno nadomestila njegov prispevek na področju romantične fikcije, saj je tega leta izšel njen drugi roman, *An Innocent Sinner*, v letu 1879 pa še dve deli, *In This World in Our Bohemia*.

Naslednja leta je v posebni zamaknenosti napisala deli *The Idyll of the White Lotus* in *Light on the Path*. Mabel je posvečala veliko časa teozofiji in druženju s teozofi, a nadaljevala s pisanjem svojih romanov in bila za večino sveta predvsem pisateljica romantičnih romanov.

Leta 1887 je bila ustanovljena The Theosophical Publishing Company za izdajanje revije *Lucifer* in predvsem *The Secret Doctrine* (Tajnega Nauka). Mabel pa je postala so-urednica novoustanovljene družbe, a je po sporu s H. P. Blavatsky zapustila ta položaj in Teozofsko društvo. V nadaljnjih letih je nato napisala in objavila še številna dela.

Mabel Collins je umrla 31. marca 1927, v starosti 76 let.